

Itinatatag ng Roma ang Pangitain - Bilang Tatlo

Ang Estados Unidos at ang Pangitaing Propetiko: Isang Panawagan sa Malalim na Pag-aaral at Pag-unawa sa Bibliya

Jeff Pippenger
2024-07-14

Sa naunang dalawang artikulo na tumatalakay sa pribadong interpretasyong nagsasabing ang Estados Unidos ay sinasagisag ng “mga mangloloob ng iyong bayan” na “nagpapatibay sa pangitain” sa Daniel kabanata labing-isa, talatang labing-apat, sumipi kami ng isang pahayag mula sa panulat ni Ellen White na nagsabi, “Ang mga kasapi ng iglesia ay isa-isang susubukin at patutunayan.” Ang nasabing proseso ng pagpapatunay, pagsubok, at pagsasala, na kinakatawan ng Sugo ng Tipan sa Malakias kabanata tatlo na nagdadalisay ng pilak at ginto, ay kasalukuyang nagaganap. Sa Malakias kabanata tatlo, tinutukoy nito ang isang pagdadalisay.

At siya’y mauupo na parang tagadalisay at tagapaglinis ng pilak; at kaniyang dadalisayin ang mga anak ni Levi, at padadalisayin sila gaya ng pagdadalisay sa ginto at sa pilak, upang sila’y makapaghandog sa Panginoon ng handog na ayon sa katuwiran. Kung magkagayo’y ang handog ni Juda at ng Jerusalem ay magiging kaayaaya sa Panginoon, gaya ng mga araw noong una, at gaya ng mga taong nagdaan. Malakias 3:3, 4.

Yaong mga naninindigan sa paniniwalang ang Estados Unidos ang sagisag na nagtatatag ng pangitain ay hindi nakayanang maunawaan o ayaw maunawaan na ang mensaheng inalisang ng selyo noong Hulyo ng 2023 ang siyang nagpapadalisay sa mga kandidato upang mapabilang sa isandaan apatnapu't apat na libo. Sa sinagoga sa Capernaum, ang pangwakas na pagdalisay ng isandaan apatnapu't apat na libo ay inilarawan bilang isang tipo.

Tahasang sinabi ni Jesus sa kanila, ‘May ilan sa inyo na hindi sumasampalataya;’ at idinugtong Niya, ‘Kaya nga sinabi ko sa inyo, na walang makaparirito sa Akin, maliban na ipagkaloob iyon sa kanya ng Aking Ama.’ Nais Niyang maunawaan nila na kung hindi sila nadadala sa Kanya, ito’y sapagkat ang kanilang mga puso ay hindi bukas sa Espiritu Santo. ‘Ang taong ayon sa kalikasan lamang ay hindi tumatanggap ng mga bagay ng Espiritu ng Diyos: sapagkat ang mga ito ay kamangmangan sa kanya: ni hindi niya ito makikilala, sapagkat ang mga ito’y napagkikilala sa paraang espirituwal.’ 1 Corinto 2:14. Sa pamamagitan ng pananampalataya namamasdan ng kaluluwa ang kaluwalhatian ni Jesus. Ang kaluwalhatian ito ay nakatago, hanggang sa, sa pamamagitan ng Espiritu Santo, magningas ang pananampalataya sa kaluluwa.

Dahil sa hayagang pagsaway sa kanilang kawalan ng pananampalataya, lalo pang napalayo ang mga alagad na ito kay Jesus. Labis na sumama ang loob nila, at sa pagnanais na saktan ang Tagapagligtas at bigyang-kasiyahan ang masamang hangarin ng mga Fariseo, tinalikuran nila Siya at iniwan Siya nang may paghamak. Nakapagpasya na sila—pinili nila ang anyo na walang diwa, ang ipa na walang butil. Ang kanilang pasiya ay hindi na kailanman nabaligtad; sapagkat hindi na sila muling lumakad na kasama ni Jesus.

"Ang kaniyang kalaykay ay nasa kaniyang kamay, at kaniyang lubos na lilinis ang kaniyang giikan, at titipunin ang kaniyang trigo sa kamalig.' Mateo 3:12. Ito ay isa sa mga panahon ng pagdalisay. Sa pamamagitan ng mga salita ng katotohanan, ang ipa ay pinaghihiwalay sa trigo. Sapagkat sila ay lubhang palalo at nagtitiwala sa sariling katuwiran upang tumanggap ng saway, at labis na maibigin sa sanlibutan upang tanggapin ang isang buhay ng pagpapakumbaba, marami ang tumalikod kay Jesus. Marami pa rin ang gumagawa ng gayon. Sinusubok ang mga kaluluwa ngayon gaya ng mga alagad sa sinagoga sa Capernaum. Kapag ang katotohanan ay ipinakikintal sa puso, nakikita nila na ang kanilang mga buhay ay hindi naaayon sa kalooban ng Diyos. Nakikita nila ang pangangailangan ng ganap na pagbabago sa kanilang sarili; ngunit hindi sila nakahandang pasanin ang gawaing pagtatwa sa sarili. Kaya nagagalit sila kapag nahahayag ang kanilang mga kasalanan. Umalis silang natitiod, gaya ng pag-alis ng mga alagad kay Jesus, na nagbubulong-bulong, 'Ito'y mabigat na pananalita; sino ang makakarinig nito?'" The Desire of Ages, 392.

Ang ginto at pilak sa ilustrasyon ni Malakias hinggil sa pangwakas na paglilinis ng templo ng isandaan apatnapu't apat na libo ay kinatawan ng "mga salita ng katotohanan."

Narito, susuguin ko ang aking sugo, at ihahanda niya ang daan sa harap ko; at ang Panginoon na inyong hinahanap ay biglang darating sa kaniyang templo, ang sugo ng tipan na inyong kinalulugdan; narito, siya'y darating, sabi ng Panginoon ng mga hukbo. Ngunit sino ang makatatagal sa araw ng kaniyang pagdating? At sino ang makatindig kapag siya'y mahayag? Sapagkat siya'y gaya ng apoy ng mangdadalisay, at gaya ng sabon ng mga tagapagpaputi. Malakias 3:1, 2.

Lahat ng mga propeta, kabilang si Malakias, ay tumutukoy sa mga huling araw. Sa una sa mga artikulong ito na aming binanggit, The 1888 Materials, pahina 403, ipinabatid sa atin, "Ang sinumang nasisiyahan na lamang sa sarili niyang kasalukuyang di-ganap na kaalaman sa Banal na Kasulatan, na iniisip na ito'y sapat na para sa kaniyang kaligtasan, ay nagpapahinga sa isang nakamamatay na panlilinlang. Marami ang hindi lubos na nasasangkapan ng mga maka-Kasulatang pangangatwiran, upang makilala nila ang kamalian, at kondenahin ang lahat ng tradisyon at pamahiin na ipinapalitaw na katotohanan." Ang mga tinutukoy sa gayon ding sipi ay "hindi masusing mga mag-aaral ng Bibliya," na "hindi nagsipag-aral nang may layunin" sa mga "talata ng Kasulatan" kung saan umiiral ang "pagkakaiba-iba ng opinyon." Ang mga pinatutungkulan ay "hindi nagbabasa ng Bibliya upang angkinin ang katas at katabaan para sa kanilang sariling mga kaluluwa. Hindi nila nadarama na iyon ang tinig ng Diyos na nangungusap sa kanila. Ngunit, kung ibig nating maunawaan ang daan ng kaligtasan, kung ibig nating makita ang mga sinag ng Araw ng Katuwiran," sila ay "dapat mag-aral ng Kasulatan nang may layunin."

Itinukoy ng unang artikulo na isa sa mga sangkap ng kanilang naliligaw na modelong propetiko ay ang sipi mula sa The Great Controversy, na nagsasaad: "Ang Romanismo sa Lumang Daigdig at ang tumalikod na Protestantismo sa Bagong Daigdig ay susunod sa kahalintulad na landas laban sa mga nagpaparangal sa lahat ng banal na tuntunin." The Great Controversy, 615. Ipinapahayag ng kanilang sariling pagpapakahulugan na kinikilala ng pangungusap na ito ang "Romanismo" bilang nagdaan na sa kasaysayan at ang "tumalikod na Protestantismo" bilang ang makabagong daigdig. Matapos ipakita ng ebidensiyang panggramatika na ang paglalapat na ginagawa nila sa

pangungusap na ito ay pinilipit mula sa wastong kahulugan, wala silang ipinakitang pampublikong pagbawi sa maling paglalapat. Sa katunayan, ginamit pa nila ang mismong siping iyon upang ianunsyo ang susunod nilang pagpupulong sa Zoom. Gayunman, ipinaalam sa atin na, “Dapat nating itanim sa isipan ng lahat ang pangangailangang masusing magsiyasat sa banal na katotohanan, upang matiyak nila na tunay nga nilang nalalaman kung ano ang katotohanan.” Walang anumang pagsisikap na bawiin ang maling pahayag, na waring patunay na ang mga nagsusulong ng maling paglalapat na ito ay hindi “masusing nagsisiyasat” upang “malaman kung ano ang katotohanan.”

Mula pa sa simula ng kontrobersiyang ito, nilapitan namin ito na waring higit pa ito kaysa sa isang payak na hindi pagkakasundo sa pagitan ng katotohanan at kamalian hinggil sa kung sino ang kinakatawan ng mga mandarambong ng iyong bayan, at nananatili kong pinanghahawakan ang paninindigang iyon. Ang mga artikulo hinggil sa Aklat ni Daniel ay, pagsapit sa bilang na dalawang daan, nakarating na sa puntong ang kabuluhan ng mga talata labintatlo hanggang labinlima ng Daniel labing-isa ay matibay na nailahad. Ang mga talatang iyon ay kumakatawan sa kasaysayan mula 1989 hanggang sa nalalapit na batas ng Linggo na nasasaad sa talatang apatnapu ng Daniel labing-isa.

Natukoy na natin ang kasaysayang iyon bilang ang nakatagong kasaysayan ng talatang apatnapu. Natukoy din natin na, kapag sinabi ni Sister White, "ang aklat na tinatakan ay hindi ang Apocalipsis, kundi yaong bahagi ng propesiya ni Daniel na may kinalaman sa mga huling araw," ang nakatagong kasaysayan ng Daniel kabanata labing-isa, talatang apatnapu, ay "yaong bahagi ng propesiya ni Daniel." Ang mga talatang labintatlo hanggang labinlima ay kumakatawan sa katotohanang propetiko na ibinubukás sa mga huling araw. Samakatuwid, ang tatlong talatang iyon ay inilarawan din bilang kapwa ang "Pahayag ni Jesu-Cristo" at ang "Pitong Kulog" sa aklat ng Apocalipsis na ibinubukás kaagad bago ang pagsasara ng probasyon. Kapag tumutukoy si Sister White sa "bahaging iyon ng aklat ni Daniel," ang siping kinaroroonan ng pahayag ay nagsasaad:

Huwag isipin ninuman na, dahil hindi nila maipaliwanag ang kahulugan ng bawat sagisag sa Apocalipsis, ay wala nang kabuluhan para sa kanila ang saliksikin ang aklat na ito sa kanilang pagsisikap na maunawaan ang kahulugan ng katotohanang taglay nito. Ang Siyang naghayag ng mga hiwagang ito kay Juan ay magbibigay sa masikap na tagasaliksik ng katotohanan ng isang paunang lasap ng mga bagay na makalangit. Yaong ang mga puso ay bukás sa pagtanggap ng katotohanan ay pagkakalooban ng kakayahang maunawaan ang mga turo nito, at pagkakalooban ng pagpapalang ipinangako sa mga “nakikinig sa mga salita ng propesiyang ito, at tumutupad sa mga bagay na nasusulat dito.”

Sa Aklat ng Apocalipsis nagtatagpo at nagwawakas ang lahat ng mga aklat ng Bibliya. Narito ang katugon ng Aklat ni Daniel. Ang isa ay propesiya; ang isa nama’y pahayag. Ang aklat na tinatakan ay hindi ang Aklat ng Apocalipsis, kundi yaong bahagi ng propesiya ni Daniel na tumutukoy sa mga huling araw. Iniutos ng anghel, “Ngunit ikaw, O Daniel, ipinid mo ang mga pananalita, at tatakan mo ang aklat, hanggang sa panahon ng wakas.” Daniel 12:4. Mga Gawa ng mga Apostol, 584, 585.

Ang salitang "complement" ay nangangahulugang dalhin sa kasakdalan. Ang bahaging nauukol sa mga huling araw sa aklat ni Daniel, na inalisan ng tatak sa panahon ng wakas, ay nagiging sakdal kapag pinagsama—"line upon line"—sa "Pahayag ni Jesucristo" at sa "Pitong Kulog." Ang tatlong paglalarawang iyon ang mensaheng inalisan ng tatak, at samakatuwid ay kumakatawan sa "mga salita ng katotohanan" na ginagamit upang "dalisa" ang isang daan at apatnapu't apat na libo sa huling paglilinis ng templo sa Malakias, gaya ng inilarawan sa mga talatang labintatlo hanggang labinlima ng Daniel kabanata labing-isa. Ang talatang nasa gitna ang talatang kung saan inilarawan ang kasalukuyang kontrobersiya, at sa gayon ay kumakatawan sa kaparehong kontrobersiyang hinarap ng mga Millerita sa kanilang propetikong kasaysayan.

Ang pag-angkin na ang "mga mandarambong ng iyong bayan" sa talatang labing-apat ay ang Estados Unidos ay isang ganap na kaparis ng pag-angkin ng mga Protestante sa kasaysayang Millerite na ang mga mandarambong ay kumakatawan kay Antiochus Epiphanes. Ang kontrobersiya ay mag-aalis ng latak sa ginto at pilak, ngunit ang lalong mahalagang usapin ay na ang kontrobersiyang ito ay pinahintulatang umakay sa mga kinakatawan ng mga Levita sa Malakias kabanata tatlo upang mag-aral ng Salitang propetiko ng Diyos nang mas malalim kaysa kailanman. Ang "Lalaking may walis-dumi" sa panaginip ni William Miller ay ngayo'y nagwawalis palabas ng silid ang mga huwad na barya at mga hiyas, bilang paghahanda sa Kaniyang gawain ng muling pagsasama-sama ng mga tunay na hiyas sa isang ganap na kaayusang nagliliwanag nang sampung ulit na higit na maningning kaysa sa araw.

Pinahintulatang maganap ang kontrobersiya upang maisakatuparan ang mismong gawaing iyon, sapagkat naipabatid sa atin na, "Gigisingin ng Diyos ang Kanyang bayan; kung pumalya ang ibang mga paraan, papasok sa kanila ang mga heresy, na magsasala sa kanila, na maghihiwalay sa ipa mula sa trigo. Tinutawag ng Panginoon ang lahat ng sumasampalataya sa Kanyang salita na magising mula sa pagkakatulog. Dumating na ang mahalagang liwanag, angkop sa panahong ito. Ito ay katotohanang ayon sa Banal na Kasulatan, na naglalahad ng mga panganib na nasa mismong ating harapan. Ang liwanag na ito ay dapat magtulak sa atin sa masigasig na pag-aaral ng mga Kasulatan at sa lubhang mapanuring pagsusuri ng mga paninindigang ating pinanghahawakan. Ibig ng Diyos na ang lahat ng mga kaugnayan at paninindigan ng katotohanan ay saliksiking lubusan at may pagtitiyaga, na may panalangin at pag-aayuno. Hindi dapat magsandig ang mga mananampalataya sa mga sapantaha at mga hindi malinaw na kaisipan tungkol sa kung ano ang bumubuo sa katotohanan."

Ang mga "heresy" na Kaniyang pinahihintulutan at ginagamit upang pukawin ang Kaniyang mga natutulog na banal ay mga "lumang kontrobersiya."

Sa kasaysayan at propesiya, inilalarawan ng Salita ng Diyos ang matagal nang nagpapatuloy na tunggalian sa pagitan ng katotohanan at kamalian. Ang tunggaliang iyon ay patuloy pang nagaganap. Ang mga bagay na nangyari na ay muling mangyayari. Muling bubuhayin ang mga dating kontrobersiya, at patuloy na lilitaw ang mga bagong teorya. Ngunit ang bayan ng Diyos, na, sa kanilang paniniwala at sa katuparan ng propesiya, ay gumanap ng bahagi sa pagpapahayag ng mga mensahe ng unang, ikalawa, at ikatlong anghel, ay alam kung saan sila nakatindig. Mayroon silang karanasang higit na mahalaga kaysa sa dalisa na ginto. Sila'y

dapat tumayong matatag na tulad ng bato, na pinanghahawakan nang matibay ang pasimula ng kanilang pagtitiwala hanggang sa wakas. Napiling Mensahe, aklat 2, 109.

Ang kontrobersiya hinggil sa "mga mandarambong ng iyong bayan" ay isang matandang kontrobersiya mula sa kasaysayan ng mga Millerita, na siyang "pasimula ng kanilang katiyakan" na sila'y inutusang panghawakan nang "matatag hanggang sa wakas." Ang "pasimula ng" "katiyakan" ng isang daan at apatnapu't apat na libo ay ang mga saligang katotohanan na kinakatawan sa mga tsart ng mga pasimuno noong 1843 at 1850.

Pinagsisikap ng kaaway na ilihis ang mga isipan ng ating mga kapatid na lalaki at babae mula sa gawaing paghahanda ng isang bayan upang makatindig sa mga huling araw na ito. Ang kaniyang mga mapanlinlang na pangangatwiran ay nilalayong ilayo ang mga isipan mula sa mga panganib at mga tungkulin ng panahong ito. Itinuturing nilang walang halaga ang liwanag na mula sa langit, na dinala ni Cristo upang ibigay kay Juan para sa kaniyang bayan. Itinuturo nila na ang mga pangyayaring nasa ating harapan ay hindi sapat ang kahalagahan upang tumanggap ng tanging pansin. Ginagawang walang bisa ang katotohanang may pinagmulan sa langit, at inaagawan nila ang bayan ng Diyos ng kanilang mga nakaraang karanasan, at sa halip ay binibigyan sila ng huwad na agham.

'Ganito ang sabi ng Panginoon, Magsitayo kayo sa mga daan, at magsitingin, at magsitanong tungkol sa mga dating landas, kung saan naroroon ang mabuting daan, at magsilakad kayo roon.'

Huwag nawang may maghangad na gibain ang mga saligan ng ating pananampalataya—ang mga saligang inilatag sa pasimula ng ating gawain, sa pamamagitan ng mapanalanging pag-aaral ng Salita at ng kapahayagan. Sa mga saligang ito tayo nagtatayo sa loob ng nakaraang limampung taon. Maaaring akalain ng mga tao na nakatagpo sila ng isang bagong daan, at na makapaglalagay sila ng isang higit na matibay na saligan kaysa sa inilatag na. Ngunit ito ay isang malaking panlilinlang. Walang sinuman ang makapaglalagay ng ibang saligan maliban sa inilatag na.

Noong mga nagdaang panahon, marami na ang nagsikap sa pagtatayo ng isang bagong pananampalataya, sa pagtatatag ng mga bagong simulain. Ngunit gaano katagal nagtagal ang kanilang itinayo? Di naglaon, ito'y gumuho; sapagkat hindi ito naitatag sa ibabaw ng Bato.

Hindi ba't kinailangang harapin ng mga unang alagad ang mga aral ng tao? Hindi ba't kinailangang pakinggan nila ang mga huwad na teorya, at, matapos nilang magawa ang lahat, ay manindigan nang matatag, na sinasabi, "Walang sinumang makapaglalagay ng ibang saligan kaysa sa nalagay na"?

Kaya't nararapat nating panghawakan nang matatag ang pasimula ng ating pagtitiwala hanggang sa wakas. Ang mga salitang may kapangyarihan ay sinugo ng Diyos at ni Cristo sa bayang ito, upang ilabas sila mula sa sanlibutan, punto por punto, tungo sa malinaw na liwanag ng kasalukuyang katotohanan. Sa pamamagitan ng mga labing nahipo ng banal na apoy, ipinahayag ng mga lingkod ng Diyos ang mensahe. Ang banal na pahayag ay naglagay ng selyo nito sa pagiging tunay ng katotohanang ipinahayag. Review and Herald, Marso 3, 1904.

Ang “mga dating landas” ni Jeremias ay ang “mga pundasyong inilatag sa pasimula ng ating gawain.” Ang mga katotohanang yaon ay itinatag “sa Bato,” at sa kasaysayang Millerite ang mga katotohanang-pundasyong iyon ang mensahe ng “kasalukuyang katotohanan” na ipinangaral noong 1842, 1843 at 1844.

Nawa’y tulungan ka ng Diyos na tanggapin ang mga salitang aking winika. Nawa’y yaong mga nakatayo bilang mga bantay ng Diyos sa mga muog ng Sion ay maging mga lalaking nakakatanaw ng mga panganib na nasa unahan ng bayan—mga lalaking marunong kumilala ng kaibhan sa pagitan ng katotohanan at kamalian, ng katuwiran at kawalang-katuwiran.

Dumating na ang babala: Walang dapat pahintulatang makapasok na yayanig sa saligan ng pananampalatayang pinagpapatayuan natin mula nang dumating ang mensahe noong 1842, 1843, at 1844. Ako ay nasa mensaheng ito, at mula noon ay nakatindig ako sa harap ng sanlibutan, tapat sa liwanag na ibinigay sa atin ng Diyos. Hindi namin nilalayon na alisin ang aming mga paa mula sa platapormang kinalagyan ng mga ito noong araw-araw naming hinanap ang Panginoon sa mataimtim na panalangin, na humihingi ng liwanag. Inaakala ba ninyo na kaya kong talikuran ang liwanag na ibinigay sa akin ng Diyos? Ito’y magiging gaya ng Bato ng mga Panahon. Ito ang gumagabay sa akin mula pa nang ibinigay ito. Mga kapatid na lalaki at babae, ang Diyos ay buhay, naghahari, at kumikilos ngayon. Nasa gulong ang Kaniyang kamay, at sa Kaniyang maingat na pamamahala ay ipinaikot Niya ang gulong alinsunod sa Kaniyang sariling kalooban. Huwag magpapakatali ang mga tao sa mga dokumento, na nagsasaad kung ano ang kanilang gagawin at kung ano ang hindi nila gagawin. Itali nila ang kanilang sarili sa Panginoong Diyos ng langit. Kung magkagayon, ang liwanag ng langit ay sisinag sa templo ng kaluluwa, at makikita natin ang kaligtasan ng Diyos. Review and Herald, Abril 14, 1903.

Ang mensaheng ipinahayag “noong 1842, 1843, at 1844” ay ang mensaheng kinakatawan sa tsart ng 1843 ng mga tagapanguna. Noong Mayo ng 1842, ipinalimbag ang tatlong daang kopya ng tsart ng 1843. Si Ellen White at ang mga tagapanguna ay pawang nagpatotoo na ang nasabing tsart ay katuparan ng utos sa Habakuk kabanata dalawa na isulat ang pangitain at gawin itong malinaw sa mga tapyas. Sa mismong kasaysayang iyon ay may tatlong daang mangangaral na Millerita, at pinatotohanan ng mga historyador ng SDA na silang lahat ay gumamit ng tsart ng 1843.

Ano ang magtutulak sa isang tao na ipahayag na ang pagkakakilanlan ng mga tagapagpasimuno sa Roma bilang mga magnanakaw ng iyong bayan, gaya ng inilarawan sa tsart, ay isang kamalian? Ano ang magtutulak sa isang tao na tanggapin ang pag-aangking iyon? Gayunman, ano ang magtutulak sa ilan sa atin na mag-angking tinatanggap ang pagkaunawa ng mga tagapagpasimuno na ang Roma ay sinasagisag ng pariralang “mga magnanakaw ng iyong bayan,” ngunit sa katanayan ay hindi maipagtanggol ang naturang pagkaunawa para sa kanilang sarili?

Sa unang artikulo ay sinipi namin ang sumusunod na sipi:

"Anuman ang maging kaunlarang intelektuwal ng tao, huwag man lamang niyang isipin sa isang saglit na wala nang pangangailangan ng masusing at walang patid na pagsasaliksik sa Kasulatan para sa higit na liwanag. Bilang isang bayan, tayo ay tinatawag nang paisa-isa na maging mga mag-aaral ng propesiya. Dapat tayong magbantay nang buong kasigasigan upang

mabatid natin ang anumang sinag ng liwanag na ihaharap sa atin ng Diyos." Testimonies, volume 5, 708.

Inaangkin ko na ang "liwanag na inihaharap ngayon ng Diyos" "sa atin" ay ito: na hindi pa tayo lubos na nagigising sa ating pananagutang personal na maunawaan ang unang labinlimang talata ng Daniel labing-isa, at na hindi natin naunawaan na ang mga talatang labintatlo hanggang labinlima ng nasabing kabanata ay kumakatawan sa mga katotohanang nagsasakatuparan ng pangwakas na pagdadalisay at pagtatatakan ng isang daan at apatnapu't apat na libo. Kung walang mga heresyang naipasok sa mismong kasaysayang ito, magbibigay iyon ng katibayan na tayo'y lubos na gising. Ngunit pinatutunayan ng kontrobersiyang ito ang kabaligtaran.

Ang katotohanang walang kontrobersiya o pagkakabagabag sa bayan ng Diyos ay hindi dapat ituring na mapagpasyang katibayan na mahigpit nilang pinanghahawakan ang wastong doktrina. May dahilan upang mangamba na maaaring hindi nila malinaw na natutukoy ang kaibhan ng katotohanan at kamalian. Kapag walang mga bagong katanungang umuusbong sa pamamagitan ng masusing pagsasaliksik sa Kasulatan, kapag walang pagkakaiba ng opinyon na lumilitaw na magtutulak sa mga tao na saliksikin ang Bibliya para sa kanilang sarili upang tiyakin na taglay nila ang katotohanan, magiging marami ngayon, gaya noong sinaunang panahon, ang mananatiling nakakapit sa tradisyon at sumasamba sa hindi nila kilalang anuman. . . .

Pukawin ng Diyos ang Kaniyang bayan; kung mabigo ang ibang mga paraan, papasok sa gitna nila ang mga heresya, na magsasala sa kanila, ihihiwalay ang ipa sa trigo. Tinatawag ng Panginoon ang lahat ng nananampalataya sa Kaniyang salita na magising mula sa pagkakatulog. Dumating na ang mahalagang liwanag, angkop sa panahong ito. Ito ay katotohanang biblikal, na naglalahad ng mga panganib na nasa mismong harapan natin. Ang liwanag na ito ay nararapat na maghatid sa atin sa masikhay na pag-aaral ng Kasulatan at sa lubhang masusing pagsusuri ng mga paninindigang ating pinanghahawakan. Ibig ng Diyos na ang lahat ng mga implikasyon at mga paninindigan ng katotohanan ay saliksikin nang lubusan at matiyaga, kalakip ang panalangin at pag-aayuno. Huwag magpakasiya ang mga mananampalataya sa mga haka-haka at malabong mga kaisipan tungkol sa kung ano ang bumubuo sa katotohanan. Ang kanilang pananampalataya ay dapat na matibay na nakasalig sa Salita ng Diyos, upang kapag dumating ang panahon ng pagsubok at iharap sila sa mga kapulungan upang sumagot ukol sa kanilang pananampalataya, sila'y makapagbigay ng dahilan ng pag-asang nasa kanila, na may kaamuan at takot.

Pukawin, pukawin, pukawin. Ang mga paksang inihaharap natin sa sanlibutan ay dapat maging isang buhay na realidad sa atin. Mahalaga na, sa pagtatanggol sa mga doktrinang itinuturing nating mga saligang artikulo ng pananampalataya, ay huwag nating kailanman pahintulutan ang ating mga sarili na gumamit ng mga pangangatwirang hindi ganap na matibay. Testimonies, tomo 5, 708.

Habang nagpapatuloy tayo sa pagsasaalang-alang na ito hinggil sa mga mandarambong sa bayan ng Diyos, ipakikita natin na ang pagtatalo hinggil sa talatang labing-apat ng Daniel labing-isa sa pagitan ng mga Protestante at ng mga Millerita ay identikal sa pagtatalo tungkol sa bagong at

pribadong pagpapakahulugan na ang Estados Unidos, at hindi ang Roma, ang nagtatatag ng pangitain. Ang posisyong nagsasabing ginagamit ng The Great Controversy ang pariralang "old world" upang itukoy ang nakaraang kasaysayan ay isang "sapantaha at malabong ideya," at ito ay isang ilustrasyon ng isang "pangangatwirang hindi ganap na matibay."

Yaong gumamit ng pasaheng iyon upang patibayin ang kanilang pagpapalagay na nagkamali ang mga Millerites sa pagkilala sa Roma bilang "mga magnanakaw ng iyong bayan," ay nararapat na tuparin ang kanilang Kristiyanong tungkulin at hayagang bawiin ang kanilang pahayag, sapagkat ito'y hindi maipagtatanggol, gramatikal man o historikal. Para sa mga nananatiling nasa gilid ng kontrobersiyang ito, kayo'y may pananagutang wastong hatiin ang salita ng katotohanan, sapagkat kayo'y tinawag upang maging mga indibidwal na mag-aaral ng propesiya, hindi mga tagasunod ng kaisipan ng isang tao.

Binabaluktot ng mga tao ang Kasulatan sa kanilang sariling kapahamakan.

At ariin ninyo na ang mahabang pagtitiis ng ating Panginoon ay kaligtasan; gaya rin ng minamahal nating kapatid na si Pablo, na ayon sa karunungan ipinagkaloob sa kaniya ay sumulat sa inyo; gaya rin sa lahat ng kaniyang mga sulat, na sa mga iyon ay nagsasalita siya tungkol sa mga bagay na ito; na sa mga yaon ay may ilang bagay na mahirap unawain, na binabaluktot ng mga walang kaalaman at di-matatag, gaya rin ng ginagawa nila sa iba pang mga Kasulatan, sa ikapapahamak nila. Kaya nga, mga minamahal, yamang nalalaman na ninyo nang una pa ang mga bagay na ito, mag-ingat kayo, baka kayo man, na nadadala sa kamalian ng mga masasama, ay mahulog mula sa inyong sariling katatagan. Ngunit lumago kayo sa biyaya at sa pagkakilala sa ating Panginoon at Tagapagligtas na si Jesucristo. Sa kaniya ang kaluwalhatian ngayon at magpakailanman. Amen. 2 Pedro 3:15-18.

Sinasabi ni Pedro na ang "mga walang kaalaman at hindi matatag" ang "nagbabaluktot" ng Banal na Kasulatan "sa kanilang sariling kapahamakan." Kaayon ng katotohanang iyon ang paulit-ulit na mga babala sa atin ni Sister White na mag-aral tayo para sa ating sarili. Kung hindi natin tinutupad ang ating pananagutan na maging mga mag-aaral ng propesiya, itinatakda natin ang ating sariling kapahamakan.

Ang mga mandarambong ng iyong bayan ang siyang nagtatatag ng pangitain, at kinikilala ni Solomon na kung saan walang pangitain, ang bayan ay napapahamak.

Kung walang pangitain, ang bayan ay napapahamak: ngunit ang tumutupad sa kautusan ay mapalad. Kawikaan 29:18.

Isa sa mga kahulugan ng "perish" ay ang mahubaran. Kung may maling pag-unawa sa pangitain, ito ay nakasalig sa katotohanang ang sagisag na nagtatatag sa pangitain ay hindi nauunawaan, o maling nauunawaan. Ang mapabilang sa mga napapahamak sa babala ni Solomon ay ang matamo ang kahubaran na kinakatawan ng mga Laodiceano na isusuka mula sa bibig ng Panginoon sa nalalapit na batas ng Linggo. Bakit natin tatanggapin ang isang kaisipan na mali ang paglalarawan sa malinaw na kahulugan ng mga pahayag ni Kapatid na White tungkol sa Lumang Daigdig at Bagong Daigdig, at na nagtatakwil sa pagkakakilalang Millerita na si Roma ang nagtatatag sa pangitain, na tahasang iniharap sa tsart ng 1843, na kumakatawan sa mga saligang katotohanan ng

Adventismo, at na si Cristo, ang Bato ng mga Kapanahunan, ang siyang kinakatawan sa lahat ng banal na paglalarawan ng mga saligan?

Ngunit ang bawat gusaling itinayo sa ibang saligan kaysa sa salita ng Diyos ay babagsak. Ang sinumang, gaya ng mga Hudyo sa kapanahunan ni Cristo, na nagtatayo sa saligan ng mga kaisipan at opinyon ng tao, ng mga anyo at seremonyang likha ng tao, o ng anumang mga gawang kaya niyang gawin nang hiwalay sa biyaya ni Cristo, ay nagtatayo ng istruktura ng kaniyang karakter sa buhanging madaling matinag. Wawalisin ng matitinding unos ng tukso ang saligang nasa buhangin at iiwan ang kaniyang bahay na wasak sa mga dalampasigan ng panahon.

'Kaya't ganito ang sabi ng Panginoong Diyos, ... Ilalapat ko rin ang kahatulan sa pising panukat, at ang katuwiran sa hulog-tingga: at wawalisin ng graniso ang kanlungan ng kabulaanan, at aapawan ng mga tubig ang kublihan.' Isaias 28:16, 17.

Datapuwa't ngayon, ang awa'y namamanhik sa makasalanan. "Buhay Ako, sabi ng Panginoong Diyos, hindi Ako nalulugod sa kamatayan ng masama; kundi na ang masama ay manumbalik mula sa kaniyang lakad at mabuhay: magsibalik kayo, magsibalik kayo mula sa inyong masasamang lakad; sapagkat bakit kayo mamamatay?" Ezequiel 33:11. Ang tinig na nangungusap sa di-nagsisisi ngayon ay ang tinig Niya na, sa dalamhati ng puso, ay nagbulalas nang Kaniyang masilayan ang lunsod ng Kaniyang pag-ibig: "O Jerusalem, Jerusalem, na pumapatay sa mga propeta, at binabato ang mga sinugo sa iyo! Makailang-ulit na ninais Kong tipunin ang iyong mga anak, gaya ng inahing manok na tinitipon ang kaniyang sariling mga inakay sa ilalim ng kaniyang mga pakpak, at ayaw ninyo! Narito, ang inyong bahay ay iniwan sa inyo na tiwangwang." Lucas 13:34, 35, R.V. Sa Jerusalem, nakita ni Jesus ang isang sagisag ng sanlibutang tumanggi at humamak sa Kaniyang biyaya. Siya'y tumatangis, O pusong matigas, alang-alang sa iyo! Kahit noong dumaloy ang mga luha ni Jesus sa ibabaw ng bundok, maaaring nagsisi pa sana ang Jerusalem, at nakaligtas sa kaniyang kapahamakan. Sa maikling panahon, ang Kaloob ng langit ay naghintay pa ng kaniyang pagtanggap. Kaya, O puso, si Cristo ay nagsasalita pa rin sa iyo sa tinig ng pag-ibig: "Narito, Ako'y nakatayo sa pintuan, at kumakatok: kung ang sinuman ay makarinig ng Aking tinig, at bubuksan ang pinto, Ako'y papasok sa kaniya, at makikipaghapunan sa kaniya, at siya nama'y makikipaghapunan sa Akin." "Ngayon ang panahong ukol; narito, ngayon ang araw ng kaligtasan." Apocalipsis 3:20; 2 Corinto 6:2.

Kayong nagsasalalay ng inyong pag-asa sa sarili ay nagtatayo sa buhangin. Ngunit hindi pa huli upang makaligtas sa napipintong kapahamakan. Bago sumalakay ang unos, tumakas kayo patungo sa matibay na saligan. 'Ganito ang sabi ng Panginoong Diyos, Narito, naglalagay ako sa Sion ng isang batong saligan, batong sinubok, mahalagang batong-panulok, isang matibay na saligan: ang sumasampalataya ay hindi magmamadali.' 'Tumingin kayo sa Akin, at maligtas kayo, kayong lahat na nasa mga dulo ng lupa: sapagkat Ako ang Diyos, at wala nang iba.' 'Huwag kang matakot; sapagkat Ako'y kasama mo: huwag kang manglupaypay; sapagkat Ako ang iyong Diyos: palalakasin kita; oo, tutulungan kita; oo, aalalayan kita sa kanang kamay ng Aking katuwiran.' 'Hindi kayo mapapahiya ni malilito magpakailanman.' Isaias 28:16, R.V.; 45:22; 41:10; 45:17. Mga Kaisipan mula sa Bundok ng Pagpapala, 150-152.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.